

[Knud Østergaard.]

Hvilken boligminister kunne ikke ønske sig en efterskrift, hvori der stod, at i hvert fald denne boligminister lavede ingen ulykker? Vi skal være taknemlige for, at ministeren ikke er faldet for fristelsen, men i stedet har frem-sat konstruktive forslag, som ikke skal betragtes isoleret, men ses i relation til boligop-sparingsforslaget og parcelhusforslaget fra efteråret, og som også har forbindelse med det lovstof, som behandles i realkreditud-valget, og som skal debatteres her i tinget på tirsdag.

Det er logisk, at et sådant initiativ påkalder reaktioner, til tider vrede fra interesseor-ganisationernes side. Den socialistiske mini-ster i en liberal regering, siger man et sted. Og som omtalt tidligere har også såvel grund-ejernes som lejernes ordanvendelse, om end ud fra forskellige forudsætninger, været ud-sprunget af følelsesbetonede stemninger, som ikke kan danne den saglige baggrund for en lovgivning, som styrer mod et ganske be-stemt mål. Mit parti, det konservative folke-parti, taber aldrig dette mål af syne. Vi vil af al vor kraft arbejde mod et frit boligmarked. Derfor må vi også arbejde for at tilvejebringe den boligreserve, som er en nødvendig forud-sætning. Vi må også stille som betingelse, at vi ikke undervejs jager folk fra hus og hjem. At der ryger en bil netop det år, eller at en Mallorcarejse går i vasken, det vil ikke øde-lægge vort nervesystem. Tværtimod så vil både nationen og den enkelte borger være vel tjent med, at boligen tilgodeses på bekost-ning af andet forbrug.

Det boligforlig eller den boligløsning, som vi her spiller op til, må imidlertid indeholde ingredienser, som forhindrer tilbageslag, og dermed mener jeg, at en inflation, som i hvert fald i et vist tempo ikke er usandsyn-lig, ikke må kunne bremse den udjævning af lejerne, som alle forstår er en forudsætning for en frigivelse.

Jeg mener også, at det er afgørende nød-vendigt ikke mindst psykologisk og ikke mindst for befolkningens forståelses skyld, at vi kommer i gang. Vi kan således ikke og vil ikke bremse en naturlig udvikling i den del af landet, som endnu ikke er erobret af Tyrkiet. Vi har nu fået store amter, og vi har samtidig fået de nye amtsråd som bygningsmyndig-hed på mange af de områder, der berører byggemodning, byggeri og boligforhold. Er

det ikke muligt allerede nu at få et eller flere af disse amter — jeg tænker f. eks. på det fynske, som er en sluttet enhed, eller på det nordjyske — til at gøre et forsøg med en samlet frigivelse i alle kommuner inden for amtsgrænserne?

Selvfølgelig ved jeg, at det er i 1972, pri-mærkommunerne skal tage stilling til, om de ved boligforligets udløb vil ophæve restrikti-onerne. Men jeg ved også, hvad et samarbej-de med og overtagelse af kommunalbestyrel-serne kan føre til. Må jeg erindre om de så-kaldt geografiske byggestop under regerin-gen J. O. Krag. Jeg husker, at de borgerlige grupper i det daværende Ålborg byråd ville protestere mod et sådant stop, der blot flyt-tede byggeriet længere væk, men ikke betød en formindskelse af det samlede byggeri på egnen. Vore socialdemokratiske byrådskolle-ger erklærede sig ganske enige med os, men ville ikke protestere, for som de sagde: vi må være loyale over for den socialdemokratiske regering.

Jeg har derfor den ganske bestemte opfat-telse, at hvis forligspartierne her på Christi-ansborg samlet stillede mod en sådan løsning i et eller flere amter, så ville alle vore parti-fæller ude omkring også følge os. Jeg vil ger-ne spørge den højtærede boligminister, hvad han mener om sådanne tanker, men jeg vil meget gerne også rette spørgsmålet til den højtærede opposition, ikke mindst fordi jeg tror, at deres medvirken er nødvendig for at nå det tilsigtede resultat.

Må jeg til de betragtninger, jeg her har fremført, føje, at man under de øjeblikkelige vanskeligheder ikke må springe over gær-det, hvor det er lavest. Dermed mener jeg, at i en periode, hvor der er knaphed på kapital og arbejdskraft, i en tid, hvor problemet for nogle er blot at få tag over hovedet, ja, da er man tilbøjelig til at lægge spiren til kommen-de saneringsproblemer. Det bør alle have for øje ved tilrettelæggelsen af nybyggeri, og det bør alle være opmærksom på, når det dre-jer sig om modernisering af de ejendomme, som skal bevares mange år endnu. Jeg tror, at vi kan få titusinder af lejere i tale på det grundlag, at de skal betale noget mere for at bo noget bedre dér, hvor de bor.

Må jeg sluttelig sige, at der er alvor i det konservative folkepartis boligpolitiske linje. Vi ved, at det gør ondt at røre ved folks hver-dag, men vi skammer os også over, at det